

nodige middelen te vinden tot onderhoud hunner kostbare legers. Daarbij kwamen, voor wat betreft de Oostenrijkse-Nederlanden en het Prins-Bisdom Luik, dat zij zich wilden ontdoen van hun vijandelijke naburen, den Duitsen Keizer en den Prins-Bisschop van Luik, voorts van het Duitse Rijk". (30).

Om hun optreden in gemelde landen te motiveren maakten de Fransen gebruik van de omstandigheid, dat de in 1789 uitgeweken Hollandse, Oostenrijkse en Luikse patriotten de Fransen om gewapende hulp verzocht hadden.

Ten opzichte van het land van Luik (waartoe, zoals wij b.v. reeds vermeldden ook Heel e.a. plaatsen behoorden) blijkt uit art. 1 van voormelde wet van 9 Vendémiaire an IV, dat de Fransen zich op de verklaring der uitgewekenen beriepen.

Bij decreet van 8 Mei 1793 had de Nationale Conventie op een adres van Luikse burgers, welke naar Parijs waren uitgeweken, de vereniging van het Luikerland met Frankrijk geaccepteerd. In de aanhef van bedoeld decreet wordt gezegd: "Les citoyens de Liège réfugiés à Paris présentent une adresse à la convention; ils demandent au nom de leurs concitoyens la réunion du pays de Liège à la France".

De wet van 9 Vendémiaire an IV nam de door het Comité du Salut Public vastgestelde omschrijving der departementen en indeling dezer in kantons niet over. Zij beperkten zich slechts tot een meer algemene aanduiding der ingelijfde gebieden, zoals het Luikerland, de voormalige Oostenrijkse bezittingen enz, terwijl aan de volkrepresentanten werd opgedragen de grenzen van de departementen en hun indelingen in kantons vast te stellen.

De Volkrepresentanten hielden voor de indeling der kantons vast aan die van het Comité du Salut Public van 14 Fructidor an III (31 Aug), en verzochten de betreffende instanties om daarin de eventueel noodzake-